

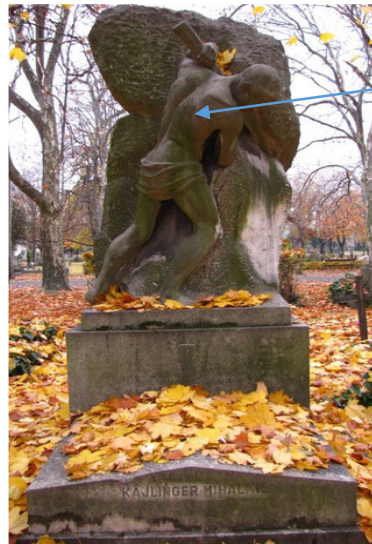

Kajlinger Mihály, a nagytekintélyű mérnök, vezérigazgató, a Káposztásmegyei Vízmű megteremtője 1924. április 5-én elhunyt.

*

Utódjának, a **Budapest Székesfővárosi Vízművek Igazgatósága** első számú vezetőjének kinevezték **Paulovits Viktort**, aki ezután 10 éven át szolgálta a fővárosiakat.

Őt, **Pap Ferenc** követte 1944-ig a vezérigazgatói székben.

Kajlinger Mihály síremléke a Fiumei úti sírkertben

A hazai vízellátás hősi halottjaként emlékezhetünk rá.

Hajdu György, későbbi vízműigazgató visszaemlékezése szerint, ő irányította közvetlenül az ikercsatorna helyreállítási munkáit, ahol megfázott, majd az ebből kifejlődő tüdőgyulladásban halt meg.

A kép forrása: agt.bme.hu

Az ikercsatorna törése döbbsentette rá Budapest vezetőit arra, hogy az elhasználódott, korszerűtlen víziközművek megújítása, bővítése most már elkerülhetetlen. 1924-ben egy illetékes bizottság – Kajlinger Mihály korábbi javaslatait figyelembe véve – összeállította a megoldásra váró feladatokat. Ezeket a fővárosi közgyűlés elfogadta és döntött a megvalósításukról. A munkák elkezdéséhez a pénzügyi fedezetet egy amerikai hitelkonstrukció, a Speyer-kölcsön biztosította.

A New-York-i Speyer bankház Magyarország városainak fejlesztésére nyújtott kölcsönéből, a budapesti vízellátó rendszerek korszerűsítésére, bővítésére 20 millió dollárt utaltak ki.

Villamosítás

Az első és legfontosabb feladat volt a gépházak gőzmeghajtású, dugattyús szivattyúinak cseréje elektromos üzemű turbinaszivattyúkra.

A munkák irányítását egy fiatal tehetséges mérnökre, **Máttyus Sándorra** (1897-1984), későbbi műszaki igazgatóra bízták.

A Káposztásmegyeri Főtelep gépterme a villamosítás után a biztonságot jelentő diesel áramfejlesztő gépekkel

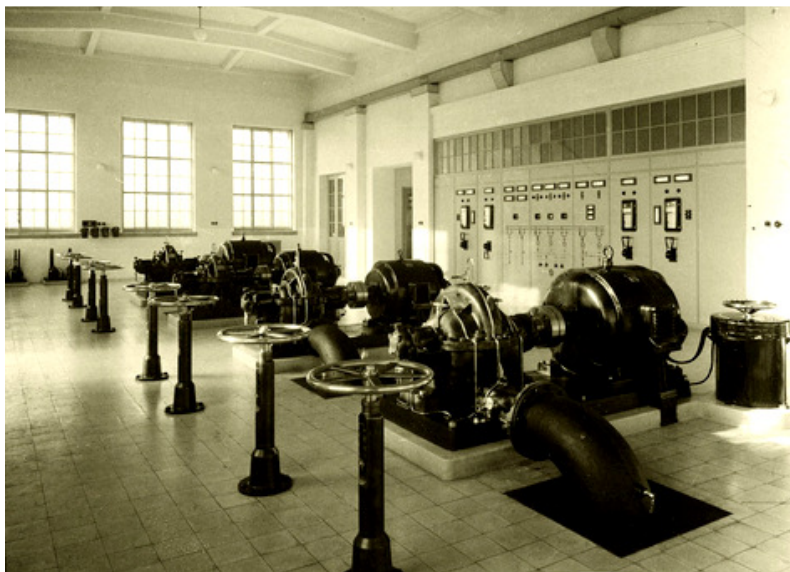

Új vízközművek létesültek. Budapest vízellátó rendszere technikai fejlettségében 1942-re újra a világszínvonalat képviselte

A vízkorlátozások megszüntetéséhez növelni kellett a kitermelendő víz mennyiségét. A Szentendrei - és a Palotai-szigeten 1942-ig összesen: **298 jó** minőségű vizet biztosító kutat fúrtak. Ezekhez gépházak, gravitációs csatornák, szolgálati lakások készültek. Többek között: Lipótmezőn, Szépjuhásznénál és Csatárkán, az Istenhegyi úton víztároló medence; Békásmegyeren vízműtelep; Krisztinavárosban új átemelőgépház épült. A vízcsőhálózat két főnyomócsővel és az elosztóvezetékekkel 400 km-rel bővült ebben az időszakban. A biztonság fokozása érdekében Duna alatti járható csőalagutakat létesítettek. Az ikercsatorna mellett 5,8 km hosszú tartalék gravitációs vezetékét fektettek le. A víztermelés 1941-re elérte az évi **79 millió m³-t**, ezzel 1 főre számítva már naponta: **185 litert** vizet fogyaszthattak Budapest lakói.

Budapest a Szentendrei-sziget déli felének mindkét partszakaszán birtokba vette a vízkincset.

Kép: docplayer.hu

A Békásmegyeri Vízműtelep gépterme 1935-ben

Forrás: Balázs Endre: *A nyolcvanéves budapesti vízmű, Budapest, 1947*
Dr. Nagy Lajos: *A 100 éves Fővárosi Vízművek, Budapest, 1968*
A 125 éves Fővárosi Vízművek Budapest, 1992